

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XVII. Josephus fratres suos instruit, quid Pharaoni regi respondeant:
Omnes dum vivimus pastores sumus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

ria, miniatulā non opprimitur offensa, non scribit mar- more latus, sed velut aqua ferro aut saxo turbata mox obliterat plagarum notas, in concordiam redit, obli- vionem sponder injuriarum, pax illius sic sicut flumen, quod verberibus nec vulnerari potest, nec efferari. His artificii inimici expugnantur, ut in amicos transeant. Ars nobilissima longē antefans illi, quæ plumbo nobi- litatem auri induit. Quid igitur faciendum? Quæ præ- ceptiones sunt hujus artis?

Vir magni & primi nominis interrogatus, quā tan- dem ratione omnium sibi amicitiam conciliaret, nec enim quemquam sciri, qui illum odisse veller: philerum igitur quod omnibus propinaret, alios etiam doceret: Pileo, inquit, & marsupio. Verbo humanus, factō benefi- cus. Dicamus bona verba, & loculos aliquantulum mulgamus in aliorum obsequia, nunquam deerunt amici, omnium in nos benevolentia conspirabit. Que- relas plurimorum audias, qui dicunt: Invidentia premi- mur variē, ab his & his exagimatur, odium apud ple- rosque omnes adipiscimur. Sapienter, o boni, vos ipsi ho- rum causa estis adducto supercilio manūque nimium contractā. Pileus vester plumbeus est, & manus vestra lapidea, vix quidquam opis aut obsequii à vobis sperari potest; crumena vestra pluribus nodis constructa nimios retinet tenacissimē; os vestrum humanitate vacuum lapides non rosas loquitur. Ita nec Pileo, nec Marsupio benevolentiam captatis, nec verbo humani, nec factō benefici. Sed vos ipsi conscientiam vestram interrogate, num in vestro pileo, an in marsupio vestro major sit defectus: nam sunt qui pollent opibus, gratiā, honoribus, non tamen alienā fatigantur invidentiā, quia sancti humani, affabiles, modesti, comes, obsequiosi, sua- ves, munifici, pileo pugnant & marsupio. Difficile est illis invidere aut famam illorum imminuere, omnium voce viri boni audiunt sine fastu & supercilio, ad grati- ficandum prompti, parati. Hi tales sibi omnes devin- ciunt. Hi virgæ Aaronicæ simillimi sunt, quæ licet arida fuerit, fronde tamen & fructu dulcium amygdalarum triumphabat: ita illi foliis abundant mitium verborum; nec fructus iis defunt; dulces amygdalas ferunt, consi- liis, manu, solatiis, nummis juvant. Nota vastitatis est eorum, qui auxilium rogati sibi supplices amandant alio; & illum, inquit, accede, ille te juvabit: ad istas ædes pulsa, hinc impetrabis opem. Ah, fatui: Benefa- cendi occasione negligere, damnosus est, quā oblati beneficia repudiare.

Cur Christus, obsecro, discipulos sine perā, sine pec- unia, sine virgā, Evangelium docturos misit? Ambro- sius ad quæstionem respondens: *Vt & incentiva liris*, in- quit, *instrumenta eriperet ultionū*. En Christus suos voluit, & verbis humanos, & factis beneficos; ideo ab eis pec- uniam, jurgiorū causam maximam, removit. Idcirco non tam fordidē parcamus pecuniæ, ut parcere possi- mus concordia. Et quis suavium verborum sumptus est? nequissima est avaritia, quæ nec bonis quidem ver- bis liberalem esse permittit. Pileo & Marsupio, Huma- nitate ac Liberalitate omnium mercamur amicitias.

CAPVT XVII.

Iosephus fratres suos instruit, quid Pha- raoni regi respondeant. Omnes dum vidimus, pastores sumus.

Qui ascendentes ex Ægypto venerunt in terram Chanaan ad patrem suum Iacob. Et nuntiaverunt ei, dicentes: Ioseph filius tuus vivit: & ipse dominatur in omni terrā Ægypti. Quo audito Iacob quasi de gravi somno evigilans, tamen non credebatur eis. Illi contra referebant omnem ordinem rati. Cūm-

A que vidisset planstra & universa, quæ miserat, revixit spiritus ejus, & ait: Sufficit mihi si adhuc Ioseph filius meus vivit: Va- dam & videbo illum, antequam moriar. Profectusque Israël cum omnibus, quæ habebat, venit ad puteum juramenti: & ma- catis ibi vicinis Deo patri sui Isaac, audivit eum per vi- sionem nocte vocantem se, & dicentem sibi: Iacob, Iacob. Cui respondit: Ecce adsum. Ait illi Deus: Ego sum fortissimus Deus patris tui, noli timere, descende in Ægyptum, quia in gentem magnam faciam te ibi. Ego descendam tecum illuc, & ego in- de adducam te revertentem: Ioseph quoque ponet manus suas super oculos tuos. Surrexit autem Iacob à puteo juramenti: tu- leruntque eum filii cum parvulis & uxoribus suis in planstris, quæ miserat Pharaon ad portandum senem. Et omnia quæ pos- sederat in terrā Chanaan, venit, in Ægyptum cum omni semine suo. Filii ejus, & nepotes filia & cuncta simul progenies, &c. Omnes animæ domūs Iacob, quæ ingressæ sunt in Ægyptum fuere septuaginta. Misit autem Iacob ante se ad Ioseph, ut nuntiaret ei, & ille occurreret in Gessen. Quo cum pervenisset juncto Ioseph curru suo, ascendit obviam patri suo, ad eundem locum: vidensque illum, irruit super collum ejus: & inter am- plexus flevit. Dixitque pater ad Ioseph: Nam letus moriar, quia vidi faciem tuam, & superstitem te relinquo. At ille locutus est ad fratres suos, & ad omnem domum patris sui: Ascendam & nuntiabo Pharaoni dicamque ei: Fratres mei, & domus patris mei, qui erant in terrā Chanaan, venerunt ad me. Et sunt viri pastores ovium, curamque habent alendorum gregum: pecora sua, & armenta, & omnia, quæ habere potuerunt, adduxerunt secum. Cūmque vocaverit eos & dixerit: Quod est opus vestrum? Respondent, viri pastores sumus servi tui, ab infantia nostrā usque in presens, & nos, & patres nostri. Hæc autem dicetis, ut habitare possitis in terrā Gessen: Quia desistantur Ægypti omnes pastores ovium.

Iosephi fratres optimo viatico instructi redierunt in Chanaan ad parentem, cui mox faustissima nuntiantes: O pater, inquit, Ioseph tuus filius noster frater etiam- num vivit, & est princeps ac dominus Ægypti. Hoc au- dito Iacob velut è gravi somno evigilans, non satis cre- didit, quæ dici audivit. At illi junctis vocibus omnem rei ordinem narrare, ostendere jumenta, currus, & planstra à Iosepho submissa monstrare, opes & gloriam fratris extollere. Cūmque jam non auribus solum, sed & oculis fuisset fides facta, senex Iacob veluti à mortuis excitatus cepit reviviscere, inde in lætas voces erui- tens: Sufficit mihi, ait, sufficit, modò filius meus Ioseph etiamnum vivat: ibo & videbo illum priusquam moriar. Non distulit ergo Iacob destinatum iter: Cum om- ni familiā, omnique supellectile & pecore in viam se dedit, venitque ad puteum juramenti, ubi macatis vi- citimis audivit Deum nocte hæc sibi dicentem: Ego sum fortissimus Deus patris tui: Noli timere, descende in Ægyptum, quia in gentem magnam faciam te ibi. Ego descendam tecum illuc, & ego inde adducam te revertentem. Ioseph quoque ponet manus suas super oculos tuos. Iacob igitur divi- nis vocibus ad iter perseverandum confirmatissimus,

D cum omnibus liberis & nepotibus, cum facultatibus omnibus venit in Ægyptum. Capita hominum in fami- liā Iacob universè fuerunt septuaginta. Quod ut Jo- seph per fratrem suum Judam agminis totius prodro- mum intellexit, parenti obvius curru vehens prodit. Cūmque jam in mutuum venissent conspectum, in am- plexus & oscula ruebant pater & filius, qui prius lacry- mis loquebantur, quā verbis. Pater ad aspectum filii exultans gaudio: Iam, inquit, letus moriar, quia vidi faciem tuam, & superstitem te relinquo. At Ioseph omnibus aman- tissimè salutatis: Nuntiabo, inquit, Pharaoni regi, pa- rentes meos & fratres cum omni familiā, & cunctis fa- cultatibus suis venisse ad me, viros alendi pecoris gna- ros esse. Si vos ergo rex accersitos ad se interrogaverit, quid artificii calleatis, dicetis: Servi tui pastores sumus, & nos, & majores nostri. Hoc ideo respondendum censo, ut terra Gessen vestræ habitationi cedat: Ægy- ptus

Reditus fratrum Iosephi in Chanaan.

Narrant patri Ioseph fratre vivere.

Inde læta- tur.

Ægyptum proficisci- tur.

Deus ei apparet, & multipli- cationem gentis suæ promittit. Gen. c. 46. v. 3. & 4.

Ioseph ob- vius oc- currit pa- tri.

Gen. c. 46. vers. 30.

Quid re- spondeant Pharaoni edocet.

Pileo & marsupio omnium amicitia concilianda

Lu. c. 10. vers. 4.

Gen. c. 45. vers. 25. ad jam.

5. Monita. ptiis enim pastores ovium exosi sunt. E dictis manipu- A los colligamus.

1. Probat- I. Proba me, is homo nunquam est sine Deo. Tameſi mens ho- Jacob nihil in Orbe terrarum maluisset videre, quam filium ab annis viginti tribus non visum, nonnihil tamen hærebat, an sibi cum omni familia sit eundem in Ægyptum. Cui Deus secundum quietem visus: Descende, inquit, in Ægyptum. Ego descendam tecum illuc, & ego inde adducam te revertentem. Perinde si dixisset: Ego semper tecum ero. Hoc hominem vel in extremâ Orbis solitudine versantem suavissimè soletur: Dominus mecum est. Porro Jacob ex Ægypto reversus non est nisi in posteris.

2. Pietas in II. Pietas in parente, longævitæ. Filii Jacob in paren- parentes tem hac in re pii. Tulerunt eum cum parvulis & uxoribus suis in fraustis, que miserat Pharao ad portandum senem. Ascensurum & descensurum è curru patrem suis illi manibus & levaverunt, & deposuerunt, velut infantulum. Huic pietati Deus prolixiorum promisit vitam: B Honoratorem tuum, & matrem tuam, ut sis longævus super terram, quam Dominus Deus tuus dabit tibi.

Exod. 2. 20. vers. 12.

3. Humili- III. Humilitas honorata, prodigium rarum ac pretiosum. tas hono- Optimè dixit Bernardus: Non magnum est esse humilem in abjectione: Magna proſus & rara virtus, Humilitas honorata. In alto non altum sapere difficile est, & omnino iniustitiam; sed quando iniustitiam, tandem gloriosus. En Ioseph, pater Pharaonis, Dominus Ægypti, Salvator mundi, Princeps maximus, positus tamen falcibus, occurrit obviam parenti, viro pastoritio, quem filii pastores cinxerant. His opilionibus obviam venit Iosephus in terram Gessen, Ægypti fines. Aded familiam & originem suam non erubuit, publicè professus suam patrem suosque fratres esse pastores. Cùm autem jam in conspectum sui patris venisset, irruit super collum ejus, & iter amplexus slevit.

Gen. 2. 46. vers. 29.

4. Summus IV. Summus lætus, summum gaudium. Quàm libera- lætus, sum- liter Deus suorum omnem tolerantiam refocillat, & nonnunquam etiam in hac vitâ. Viginti tribus annis velut orbis filie Jacob in lætu vixerat: nec enim ulla antquam à filio tabellâ, schedulam nullam, nullum epistolium accepit de superſtite filio. Denique graſſante fame in Ægyptum amittendi filii erant, è quibus Simeon in vinculis retentus, Benjamin satis violenter abstractus. Ita mæror auxit mæriorem, ærumnas veteres exceperunt novæ. Optimus senex mæroribus potuisset confici. Tandem omnia gaudiis emutata sunt. Iam lætus moriar, inquit, quia vidi faciem tuam. Centum triginta annorum erat Jacob cùm ingrederetur Ægyptum, at verò Ioseph annum agebat trigessimum nonum.

Ibid. v. 30.

5. Pastoris V. Pastoris est, non se, sed pecus curare. Et: Past. is est non est, non se, sed pecus curare. Et: Pecus, sed se curare. Sed quomodo hæc sibi adversa sunt intelligenda? Iosephus instruens fratres suos: Si Pharao rex, inquit, vocaverit vos, & interrogaverit, quam factitæ artis, dicite: Pastores sumus, & nos, & patres nostri. Hic duo nobis penitiùs explicanda: Primum in hac fratum instructione eximiam Iosephi virtutem eluxisse. Alterum, nos omnes esse pastores, quos geminum illud effatum spectet.

Ibid. v. 30.

5. Pastoris est, non se, sed pecus curare. Et: Pecus, sed se curare.

Ibid. v. 33. & 34.

In fratrum catechesi Ioseph tres virtutes exhibuit:

Ioseph instruit fratres.

Ibid. v. 33. & 34.

In fratrum catechesi Ioseph tres virtutes exhibuit:

Ioseph instruit fratres.

Ibid. v. 33. & 34.

In fratrum catechesi Ioseph tres virtutes exhibuit:

Ioseph instruit fratres.

Ibid. v. 33. & 34.

In fratrum catechesi Ioseph tres virtutes exhibuit:

Ioseph instruit fratres.

Ibid. v. 33. & 34.

In fratrum catechesi Ioseph tres virtutes exhibuit:

Ioseph instruit fratres.

Ibid. v. 33. & 34.

I. Prudentiam. Fratres suos in aulâ versari noluit, ne in aulicâ desidiâ idololatriam, & omnia simul vitia cum discerent. Perinde si aperte dixisset: Nihil vobis sit cum aulâ; salubribus inter labores sudabitur; procul à vobis otium, & mores aulicis; majorum nostrorum vestigiis hæreamus. Deinde voluit illos dicere, pastores se esse, ut terram Gessen tantò certius obtinerent, & sic ab Ægyptiis separarentur, idque ob complures causas, ne scilicet inaniam Deorum cultum, & flagitiosum vendi ritum cernerent, & quod pronissimum est, æmularentur; néve perpetuis rixis ac jurgis implicarentur: etenim Ægyptii detestantur omnes ovium pastores. Habuerunt quidem & illi opiliones suos, sed voluptati, atque ut lac solùm & lanam ab iis acciperent; ovem aut aliam pecudem jugulare nefas; illorum Dii erant. Cogitabat insuper Ioseph: Si aliquando (ut vices temporum sunt) reditus in terram Chanaan sit parandus, expeditum erit iter è terrâ Gessen, sinibus Ægypti. Hæc terra ab omnibus Ægyptii regni supplicis & publicis calamitatibus fuit immunis. Ex hac terrâ iter expeditissimum ac brevissimum in Chanaan. Hanc Hebræi ducentis quindecim annis habitarunt. Prudentia magna Iosephi, qui reversionem hanc tam maturè prævidit.

II. Simpliciter ingenium Ioseph exhibuit, qui noluit suos fratres supra simplicem victum & cultum avorum sapere, & in album dominorum transire. Originis nostræ memores sumus, nec in novam nos amplitudinem efferamus. Hoc certè multò laudabilius, se suosque intra modicæ limites servare, quàm identidem altioribus imminere, & volatuum meditati aliis nondum adultis. Expectandum, dum dicat Deus tempore: Amice, ascende superius. Hoc honori est; alterum ambitionem olet, quod hoc unum laborat, ut in alto sit, quocunque demum modo in altum evadat. Pulchrum est hominem originis modicum intra suam se fortunam continere. Malè miscntur aquilis columbæ. Culina non excipat sensum. Utcunque fortuna permittit, ita aut explicabimus nos, aut contrahemus. Pastori pedum non scriptum convenit. Pastores sumus nos & patres nostri.

III. Modestiam insignem docuit Iosephus; Nam noluit in aulâ regiâ sciri tam patrem, quam fratres pastores esse; familiam suam modestissimum princeps nequaquam erubuit; cum se origine factus est esse, qui erat; jure potestatis non intumuit, optum affluxu non superbiuit, re nullâ insolenter sese extulit, Pastoris se filium esse neutiquam negavit. Quàm longè nunc alii mores sunt; nos talem consuetudinem non habemus. Saryra prisca feminam suis memorat, quæ cubito nares extenderit, aspirante dein fortunâ nunnos modio metebatur, domina imperiosissima omnibus aspera sui conjugis opanta.

S. II.

Vilitatis pristinae oblivisci non Modestiam, & Simpliciter, sed etiam Prudentiam graviter lædit. Reverâ regis Agathoclis laudes famamque ingniter auxit, quod è abacos luto Samio, telteſque vasis ornarit, quæ patrem figulum fuisse dicerent. Ita Willigium Moguntinum episcopum episcoporum antistitem rota ex officinâ patris carpentarii translata, & insignibus infera plurimùm commendavit. Ita plurimis honori & laudi est, loco quidem humili natos, ingenio tamen & industriâ, eruditione ac virtute in altum emerſisse. Qui prudentiam amant, & modestiam, ut paterna rota, figlini operis, acûs & forficis, subulæ ac modolorum, aratri ac rastrorum nunquam obliviscantur, hæc sibi ponunt sub oculos, & suæ originis commoneat seipſos, ne unquam insolentant: Verbo humani, Facto benefici, suâ se pelliculâ continent, nemini insultant, neque

que se supra alios ullos efferunt; & licet à trecentis, aut quadringentis annis suas derivent origines, illud tamen in ore habent: Et nostri majores tenui censu inter ignobile vulgus stabant. Inter Platonis dicta numerat Anæus: Neminem regem non ex servis oriundum, quem admodum ingentia flumina ortum suum plerunque tenui debent rivulo. Sed quid opus tot monitis? Summus opifex protoplastis, nobisque omnibus feris nepotibus domum hibrumque natalem oculis ingerens: Pulvis es, inquit, & in pulverem reverseris. Simillimas voces ab ore divino excipiens Hieremias vates proclamavit: Terra, terra, terra, audis sermonem Domini. Et etiam filicant prophetæ, ipsa tamen ratio modestè nec ultra metas sapiendum docet.

Phocioni Atheniensium clarissimo principi legati regis Philippi magnam vim auri obtulerunt. Repudiavit Phocion. Ulerunt illi & rogant, saltem in liberorum gratiam aliquid liberalitatis regiæ admitteret, nec enim illos patris honorem propagaturos sine novarum opum accessu. Quibus Phocion: Si mores, inquit, paternos æmulentur, sufficient illis, quæ mihi suffecerunt, prædiola: Sin autem patrem exuant, nolim ego luxui eorum fomentis talibus patrocinari.

Haud aliter se gessit, cum ei Menyllus ab Antipatro ferret munera, quæ peræquè repudiavit. Menyllus roganti, saltem Phocum filium velle esse participem oblati muneris. Neque sic quidem expugnari se passus: Si filius meus desinat rem infringere, inquit, & frugi esse velit, suum ei patrimonium sufficere: Nam, ut nunc se gerit, nihil ei satis erit. En homines incorruptos & tam excelsi, quam modesti animi, qui nullum metuebant probum, nisi vitium. Hos inter eminentes Iosephus modestiâ, simplicitate, prudentiâ: Pastores sumus, inquit, & nos, & patres nostri.

Nemo hoc sibi probro ducat: Pastores sumus nos omnes, qui homines sumus. Sunt quibus id nominis convenientissimum, uti sunt Episcopi, Præpositi, Cutiones, animarum Pastores; ita & Reges, Principes, Magistratus, Domini, Patresfamilias, quibus oppida, urbes, provinciæ, regna committuntur, velut pastori oves, curanda. Poëtarum princeps Homerus, Priamum, Agamemnonem, Menelaum reges, ποιμένες * vocat. Doctissimus Philo regem & pastorem uberrima dissertatione confert. In divinis paginis Deus non tantum Reges & Imperatores, sed & Angelos vocat pastores. Per Isaiam ita loquitur: *Quia dico Cyro: Pastor meus es, & omnem voluntatem meam complebis.* Per Ezechielem pollicetur: *Et suscitabo super eas pastorem unum, qui pascat eas, & ipse erit eis in pastorem.* Michæas vates: *Et suscitabimus super eum, inquit, septem pastores, & octo primates homines.* Septem pastores, septem fuerunt Angeli.

Ad pastores hos omnes præceptio illa pertinet, Pastoris est, non se, sed pecus curare. Veteri verbo dicebant præfici: Lex pastoris est, amor gregis. Quemadmodum enim paterfamilias domesticos suos amore sollicito complectatur necesse est; ita pastor suas oviculas curabit & tuebitur, pastoris officium ignorat, qui seipsum curat. Bernardus ad Archiepiscopum Senonensem Henricum, epistolam, qui liber sit, perscribens: *Non vos ergo felicem, inquit, quia præfatus, sed si non prodestis, infelicem putate.* Petrus Damianus Gregorium VI. epistolâ non ab simili erudiens: *Noverit beatitudo vestra, inquit, piissime Domine, quia clerici digni episcopatus officio non inveniuntur. Omnes, quæ sua sunt, querunt. Præfesse inhiant, præfesse non curant.* Præcoram est monitum: Ut profis, præfisi; si prodesse non vis, neque præfesse velis. Officium pastoris est pingue, sed difficile. Pingue, quia lac, lanam, carnes porrigit; difficile, quia rationes severas exigit. Princeps pastorum luculenter id testatur est Marcellus II. Pontifex summus anno millesimo quingentesimo quinquagesimo quinto. Viderat bonus hic

A pastor, quanta cogeret necessitas Romanam Curiam corrigere, & labentem Cleri disciplinam legibus coercere, pravarum consuetudinum certam agere; nec animus defuit lapsa restitueri, sed desesse videbantur consilia, quibus ea res expediret, ingentia sese opponerent obstacula. Ad epulas ergo accubens, & mensam manu feriens: Non video, aiebat, quomodo, qui locum hunc altissimum tenent, salvi esse possint. Exaltissimam Deas rationem repetit à pastoribus.

§. III.

Hinc illa Numinis minæ: *Vae pastoribus Israël, qui pascebant semetipsos.* Præfisi igitur, ut profis. Pastoris est non se, sed suum gregem curare. Quod Salomon documento saluberrimo instrans: *Diligenter, inquit, agnosce vultum pecoris tui.* Talis in suas oves Servator Orbis: *Ego sum, inquit, pastor bonus, & cognosco oves meas, & cognoscunt me mea.* Philonis animo, qui summus est in arte pecuariâ, facile bonus rex evaserit. Paterfamilias, ut domus suæ pastor, norit quid domesticis desit, quis singulorum labor, quæ quemvis necessitas perturbet: sciat hæc, inquam, & de remediis cogitet, omni quâ potest ope adjuvet: ita pagi, oppidi, urbis, provinciæ dominus cognoscat oves suas, indaget diligentissimè, quæ subditorum facultates, quæ onera, quæ subsidia, quæ clades, quæ dispendia eorum sint, num meri pauperes, num annus fertilis an sterilis, num iratum cælum segetes jugulaverit, an verò favens secundo ritu hortæ distenderit: expendat singula, & suorum se subditorum patrem meminere, non tortorem, non carnificem, qui sanguinem & medullas lambat. O domine diligenter agnosce vultum pecoris tui. Nam uti pecus mutum nequit pabulum sibi debitum postulare, ita subditi velut ovicula misellæ necessitates suas etsi possent, plerunque tamen non audent explicare. Non admittuntur, non audiuntur, nisi inimum queruli: Indecorum videtur, nonnunquam etiam periculosum est, hæc talia domino in os à subditis occurrere. Tu ergo ipse, mi domine, tui pecoris vultum diligenter agnosce, & pauperum exactionibus hanc serva legem, ut potius minus, quam plus æquo possas. Ita si pastores conscientiam bonam non offendunt, rationes cum Deo expeditas conficiunt præmium à Deo copiosissimum recepturi. Qui verò à subditis plus æquo exigunt, suam conscientiam lædunt, alienam torquent & affligunt, reddendam rationem impedivissimam faciunt, non præmia sed supplicia sibi colligunt. Pauperi lacrymanti reculam suam auferre durissimum, & sepiissime letale delictum. Agnosce igitur, & diligenter agnosce tui pecoris vultum. Pecus tuam macie pereditur, & id queri non potest; agnosce.

Verum pastores nos omnes sumus, quotquot animum & corpus accepimus regendum. His pastoribus identidem illud ingerendum: Pastoris est non pecus, sed se curare; non carnem mulcere, sed animum excolere; non bruto corpori, sed animo ac rationi obsequi. Lex divina omnibus illis pastoribus præcipiens: *Custodi igitur teipsum, inquit, & animam tuam sollicitè.* Idem ingeminat: *Custodite igitur sollicitè animas vestras.* Pastores sumus, & corpus & animus nobis pascendus, suum cuique pabulum præbendum. Atque hic eadem quæ prius ingerenda præceptio: *Diligenter agnosce vultum pecoris tui.* Si quis serò perpendat, quâ nobilitate animus vilitatem & sordes corporis excedat, quàm caro in pigritiam omnèque nequitias sit prona, dolis & vastantiam plena, otii & libidinis avidissima, & hoc unum, agat, ut sibi bene sit, certè pecus istud non molliter habebit, fame domabit, laboribus fatigabit, potum cibumque ad mensum dabit, tractabit ut inimicum pecus; animum verò divinæ particulam auræ, Numinis effigiem, Angelorum cognatum, curabit & excoler, animo principes, curas omnes impendet: *Custodi igitur teipsum & animam tuam sollicitè.*

Consi-

Omnes amici Christi rigide carnem suam habuerunt.

Consideremus, obsecro, & attentè intueamur omnes Christi amicos, quomodo suum illi corpus tractaverint: Nemo illorum non noverca fuit in suam carnem; rigidè, duriter, parè, asperè Nam habuerunt. Ut se curarent, pecus suam non curaverunt. Cultum, quem negarunt corpori, impenderunt animo, tantò attentiores ad meliorem sui partem, quantò eis videbatur onus luteum neglectius curandum.

Macarius annis viginti non pane, non aquà, non somno unquam satur fuit. Mille tales nominare possim, quorum perpetuum ac unicum fuit studium suas cupiditates frangere, genium in esu potùque defraudare, novos quotidie rigores in carnem invenire, modis omnibus corpori facere agere.

Pallad. 6. 2. Dorotheus.

Dorotheus, teste Palladio, ad eò parè ac duriter se ipsum habuit, ut ejus discipulus amicissimè quærens: Quid Pater facimus, ajebat, hac senii declivitate hiis rigoribus corpus conficietur penitus. Cui Dorotheus: Occidit me, inquit, & ego illi parcam? Caro nequam & improba esse solet, nisi laboribus, abstinentià, fame cicuretur. Inter omne edomandæ carnis exercitationes non est præstantior, sed nec salubrior jejunio, & abstinentià. Pharmacum planè divinum petulantia carnis curandæ jejunium. Pharmacum initio nonnihil insuave, sed supra omnem modum salubre, præ ceteris omnibus summi faciendum, quod usu ipso mirificè dulcescit. Pastores igitur simus, & nos ipsos, seu animum potius curemus, quam pecus nostrum, corpus. Te ipsum, o pator, & animam tuam sollicitè custodi.

Inter edomandæ carnis exercitationes non præstantior jejunio & abstinentià.

C A P U T XVIII.

Iosephi pater cum rege loquitur, & peregrinum se, vitam suam peregrinationem nominat.

Omnes dum celo absumus, peregrini sumus.

Gen. c. 47. v. 1. ad 15.

Ingressus ergo Ioseph nuntiavit Pharaoni, dicens: Pater meus, & fratres, oves eorum, & armenta, & cuncta, quæ possident, venerunt de terrâ Chanaan, & ecce constunt in terrâ Gessen. Extremos quoque fratrum suorum quinque viros constituit coram rege. Quos ille interrogavit: Quid habetis operis? Responderunt: Pastores ovium sumus servi tui, & nos, & patres nostri. Ad peregrinandum in terram tuam venimus: quoniam jam non est herba gregibus servorum tuorum ingravescente fame in terrâ Chanaan: petimusque ut esse nos jubeas servos tuos in terrâ Gessen. Dixit itaque rex ad Ioseph: Pater tuus & fratres tui venerunt ad te. Terrâ Ægypti in conspectu tuo est, in optimo loco fac eos habitare, & trade eis terram Gessen. Quod si nosti in eis esse viros industrios, constitue illos magistros pecorum meorum. Posthec introduxit Ioseph patrem suum ad regem, & stavit eum coram eo: qui benedicens illi, & interrogatus ab eo: Quot sunt dies annorum vita tua? Respondit: Dies peregrinationis vite meæ centum triginta annorum sunt, parè & mali, & non pervenerunt usque ad dies patrum meorum, quibus peregrinati sunt. Et benedicto rege egressus est foras. Ioseph verò patri & fratribus suis dedit possessionem in Ægypto in optimo terre loco, Ramesses, ut præceperat Pharaon. Et alebat eos, omnemque domum patris sui præbens cibaria singulis. In toto enim Orbe parè deerat, & opprèsserat fames terram, maximè Ægypti & Chanaan. E quibus omnem pecuniam congregavit pro venditione frumenti, & intulit eam in ararium regis.

Adventum patris cum totâ familiâ nuntiat Pharaoni.

Salutatis parentibus Ioseph mox regi nuntiavit parentes suos cum omni familiâ & facultatibus è Chanaan in terram Gessen advenisse, ibique voluntatis regis iussu prætolari. Unâ etiam quinque fratrum suorum natu maximos stitit coram rege. Quos ille interrogans: Quam, inquit, artem facitatis? Illi unâ fratre jam edocti erant: Pastores sumus, inquirunt, servi tui, & nos, &

A majores nostri. Peregrini concessimus in regnum istud cogente fame, nam alimonia nobis, pabulum defecit pecori. Quocirca submississimè rogamus, ut regia benignitas in terrâ Gessen nos jubeat morari. Facilis in hæc vota rex Pharaon ad Iosephum versus: Tui parentes, inquit, & tui fratres ad te venerunt. Ægyptus in manu tuâ est, terram fecundissimam eorum habitationi assigna. Quod si eorum aliqui probatæ indultæ viri sint, pecorum meorum magistros constitue. Non diu post Ioseph & patrem suum in conclave regum introduxit. Rex faultissimâ precatione senis acceptâ, primum illud interrogare habuit: Quot annos agis, mi senex? Cui Jacob: Dies peregrinationis vite meæ, quos vixi, centum triginta annorum sunt, pauci & mali, nec ad majorem metam pervenerunt. Finito colloquio, iterum faultissima precatus regi Jacob è regio conclavi abiit. Ioseph ad mentem regis terram pinguisissimam suis attribuit, aluitque omnem suorum familiam. Nam Orbito panis erat penuria, Ægyptum maximè ac Chanaan fames exercebat. Hinc vendito frumento ingens in regium ararium illara pecunia. Cum es defecet emptores, adduxerunt pecora ne animas cogenter oppugnare fami. Cùmque jam & pecuniæ simul & pecudes deficerent, agros, prædia, fundos, lubentes volentes obtulerunt. Nec enim, ajebant, præter terram, & corpora quidquam in facultatibus retinemus. Quid autem profint latifundia, si ab eis nihil nisi sepulchri locum impetremus? Ita omnem Ægypti terram Ioseph coëmit. Si quidem dira fames cogebat fundos & agros emutare tritico. Ita in Pharaonis potestatem omnis Ægyptus à novissimis finibus redacta est emptione. Sola immunis mansit terra Sacerdotum, quibus annona præbebatur è publicis horreis, idecirco possessiones non cogebantur vendere. Plebi autem undequaque concurrenti dixit Ioseph: Rex Pharaon & vos, & agros vestros emptiois jure possidet: Accipite semina & arva conserite in futuram messem. Quintam partem dabitis regi: reliquas quatuor permitto vobis in sementem & familie alimonia. At Ioseph certatim omnes acclamarunt: Salus nostra in manu tuâ est: modò nobis cum domino nostro magna sit gratia, & regi cum voluptate serviemus. Ex eo tempore hæcenus semper Ægyptus univèrsa quintam frugum partem regibus pendit stabili lege. Terrâ Sacerdotum eximiam. Jacob igitur cum omni familiâ terram Gessen habitavit auctus numero & divitiis. E

I. Terra senis optimum, honestissimum. O fortunatos nimium: sua si bona norint, Agricolas, quibus ipsa procul discordibus armis Fundit humo facilem tellus justissima victum. Ægyptii non pecora solùm, sed & agros Iosepho annona principi præfecto vendentes; Et nos, inquirunt, & terra nostra tui erimus, eme nos in servitutem regiam. Emit igitur Ioseph omnem terram Ægypti vendentibus singulis possessiones suas præ magnitudine famis. Ob famè potest quis, Theologorum sensu, & liberis, & seipsum vendere. Sed videre quàm mercatio & contractus iste placidus fuerit ac tollerabilis! nemo gravatur, nemo ingemiscit, nemo lacrymatur. En ut cernitis, ait Ioseph, & vos & terram vestram Pharaon possidet: accipite semina, & serite agros, ut fruges habere possitis. Quintam partem regi dabitis, quatuor reliquas permitto vobis in sementem, & in cibum familiis & liberis vestris. O dominum modestum & æquum! o dominum nimium è atrocem & severum! o principem non ferream, sed planè aureum! det illi Deus annos plurimos, etiam de nostris annis. Quàm nil avarè aut fordide, nihil ad interularium & scænebre malum, quàm iniquè nihil in nos statuit, quàm providè, quàm amanter suos subditos tractat, quàm non sua solùm, sed & suorum commoda considerat! Vivat patriæ pater, vivat & respiciat nos tantum noster Dominus, nos læti serviemus regi.

II. HUMA-